

Vršovice 15.3.2009

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti a přátelé, vítám vás na našich bohoslužbách ujištěním, že Pán Bůh je tu s námi a nabízí nám poznání svojí milosti ve slovu, písních i společenství svého stolu.

Píseň:

Introit: Své oči stále upírám k Hosodinu; on vyprostí z léček mé nohy.

Ž 25,15

Píseň: 119 XIV Mým nohám svíce je zde slovo Tvé

Modlitba: Pane Bože, děkujeme, že tu smíme být. Děkujeme za každé setkání, kdy jeden druhému smíme svědčit o Tobě. Co všechno nám přinášíš do našich životů. Děkujeme za slova povzbuzení i napomenutí ve chvílích, kdy scházíme z Tvé cesty a hrozí, že zabloudíme. Jsme Ti vděční za dar společenství Tvého lidu. Jsme Ti vděční, že tu i dnes smíme čekat na pozvání k Tvému stolu. Přijmout u něj posilu a povzbuzení ke svědectví o Tobě všude tam, kde lidé potřebují povzbudit uprostřed svých životů.

Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S204

Čtení: J 2,13-25

Píseň: 433 Otče náš, milý Pane

Text: Ex 29,38-43; Mt 18,20

Beránku Boží, který snímáš hřích světa, smiluj se nad námi.

To, co tu máme dnes před sebou, je skutečnost zrušení chrámového kultu židovství. Skutečně tu ze strany Ježíše z Nazareta nejde o nějaký projev kritiky a snahu o reformu. V tom by nebyl sám - všichni farizeové a zákoníci by se k němu nadšeně přidali, kdyby šlo o kritiku poněkud vyděračské a asociální politiky prodeje a směny peněz v chrámu. Ježíšovi však jde skutečně o víc - a my máme problém. Co si můžeme vzít z tohoto textu. Co je nám vlastně do toho, jestli Ježíš kritizoval chrámový kult v Jeruzalémě? Není to až příliš dobově podmíněno?

Nechceme-li to vzdát, máme-li se pokusit rozklíčovat celý problém, musíme se ptát, o co tu vlastně jde. Jestliže chce Ježíš rušit chrámový kult, musíme odpovědět na otázku, o co v něm vlastně jde. Text z knihy Exodus, který jsme dnes četli, nás přivádí pod horu Sínaj. Boží lid je na cestě z

otroctví v Egyptě do země zalíbené a právě tady, na hoře Sínaj, dostává dar zákona. Nejde pouze o Desatero. Právě dnešní text ukazuje, že v tom celém komplexu ustanovení jde o nabídku, aby se Boží lid naučil, jak žít. Jak žít v přítomnosti Hospodina, jak si tuto přítomnost uvědomovat, rozpoznávat a reagovat na ni. Ta ustanovení obětí ukazují na společenství u stolu. Když Bůh přichází při příležitosti oběti, přichází přijmout pohostinnost svého lidu. A přichází, aby žehnal. Aby dával život. To je zvláštní společenství s Bohem – možnost žít z Boží milosti.

A jsme u bohoslužebného kultu. U obětí, u jasného popisu, jak zachovávat kultickou čistotu. Najednou se před námi začínají otevírat ony zvláštní a pro nás obtížně pochopitelné příkazy a my vnímáme s rostoucím pochopením onu úzkost, aby vše probíhalo tak, jak to kdysi dávno předal Hospodin, Bůh Izraele, svemu služebníku Mojžíšovi pro svůj lid. Tady totiž jde o život, o budoucnost osobní i celého lidu. Dělat něco jinak, připustit jakékoliv pochybení a znečištění, znamenalo ohrozit Boží přítomnost uprostře jeho lidu.

Protože právě o Boží přítomnost tu šlo. O odpověď na otázku – kde najdu Boha?

A najednou nás tento text začíná zajímat. Najednou je o něčem, co se nás dnes týká, na co se dnes ptáme. Na Boží přítomnost v našich životech. Jak mám věřit?

Ježíš toto vše v podání evangelisty Jana ruší. „Ježíši z Nazareta, jestliže napadáš ten způsob rozhovoru, společenství s Bohem, který nabízí naše víra, řekni, z jakého titulu tak činiš? Ukaž znamení, abychom věděli, že s Tebou je Pán Bůh, že skutečně nabízíš Boží přítomnost!“

To, co na to Ježíš odpověděl, bylo zvláštní a nepochopitelné: „Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej postavím.“

Evangelista tu nabízí odpověď pro nás. Protože pro nás už to skutečně odpověď je. My už známe události Velikonoc. Víme, že v Ježíši z Nazareta učinil Bůh větší zázrak než stavbu chrámu během tří dnů. Vzkřísil Ježíše z mrtvých – otevřel nám v něm budoucnost, kterou nemůže zastavit ani lidská konečnost, lidská slabost, všechno to, co zažíváme kolem sebe.

A zároveň tu Ježíš jasně dosvědčuje – Bůh v něm, v Ježíši z Nazareta, v jeho osobě, v jeho životním svědectví, přichází za člověkem. Až na dotek. Ježíš otevírá Boží přítomnost v lidském životě. Ano, skutečně se v tom příběhu, který nám předkládá evangelista Jan, děje mnohem víc než kritika chrámové praxe. Tento text je i pro nás aktuální.

Jak mám věřit? Jak poznám, že je mi Pán Bůh přítomen? Mám to nějak cítit? Je na to nějaké znamení? „Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnozí uvěřili v jeho jméno, protože viděli znamení, která činil.“ s určitou nostalgií se ohlížíme za hlubokou vírou chrámového kultu, kdy oběti patřili do každého života a ujišťovali o Boží přítomnosti. Ohlížíme se za vírou první církve i našich reformačních předků. Ohlížíme se za svědky nedávných generací – prožíváme s Marií krásné svědectví nad knihou bratra vikáře Šedého, který působil za první republiky. Ohlížíme se za životní jistotou, že Pán Bůh plní své sliby a je přítomen uprostřed svého lidu.

To naše doba chce znamení. Mnohem víc než Ježíšovi současníci. To naše doba chce důkazy o Boží přítomnosti, chce prožitky. To my jsme, řečeno slovy Gilberta Keitha Chestertona, ochotni věřit kdejaké přítomnosti, protože nevěříme v Boha. A přitom nám Pán Bůh nabízí svoji přítomnost tím nejjednodušším, nejprostším způsobem, jakým může. Přišel za námi jako člověk. V Ježíši z Nazareta. Je v našem životě.

„Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Prostě tak. Je uprostřed tohoto společenství. Bez fanfár a bubnů a znamení. Prostě tak. Budeme jíst chleba a pít víno. Zvláštní zvyk křesťanů. A přece víme, že to Hospodin je naším hostitelem. V modlitbě budeme děkovat a zmiňovat s prosbou o pomoc mnoho lidí a událostí. Mohli bychom říci – únik před realitou. A přece víme, že nás Pán Bůh slyší. Přijmeme Ježíšovo pozvání k následování. Prostě se budeme snažit žít skutečně lidský život. Tak jako mnozí lidé kolem nás. A přece víme pro sebe a dosvědčujeme to všem, že Pán Bůh nás provází po této cestě a dává jí zaslíbení života.

Ano, Bůh přišel v Ježíši z Nazareta za každým z nás. V něm byl přítomen svědkům, kteří nás předešli a je přítomen i nám. Víc nevíme. Ale toto smíme ve víře žít každý den. Amen.

Píseň: S216

Vyznání vin: Ztišme se společně před naším Pánem a vyznejme všechno, co nás trápí, všechno, co mu chceme v tichosti nebo nahlas odevzdat tváří v tvář jeho milosti a lásce, ve které nás zve ke svému stolu jako své děti. Pane, vyznáváme se Ti z nedostatku odvahy ke skutečnému životu. Vyznáváme

se Ti, že hledáme všelijaké náhražky, které se nám zdají bezpečnější. Vyznáváme, že v tom nejsme lepší než ostatní lidé. Že spolu s nimi neseme vinu na bídě tohoto světa. Kdo tak spolu se mnou vyznává, společně vyznej: Vyznávám.

A přece zároveň vyznáváme, jak moc potřebujeme domov, který nám nabízíš. Jak moc se těšíme ke stolu, který jsi pro nás připravil. Přece před Tebe předstupujeme s nadějí na odpuštění pro milost Tvého Syna Ježíše Krista, který za nás zemřel a pro nás je živ. Věříme v moc jeho smrti a vzkříšení. Potvrďme hlasitě: Věříme.

Pamětlivi toho, že Bůh v Kristu odpustil nám, odkládáme nyní všechn hněv i výčitky a odpouštíme těm, kdo nám ublížili. Vyznejme to hlasitě pro lásku Kristovu: Odpouštíme.

Slovo milosti: Boží milost i v našich životech otevírá výhled naděje a my se o tom smíme ujistit ve slovech, která i nám nabízí autor epištoly Židům: 'Toto je smlouva, kterou s nimi uzavřu po oněch dnech, praví Pán; dám své zákony do jejich srdce a vepíšu jim je do mysli; na jejich hříchy a nepravosti už nikdy nevzpomenu.' Žd 10,16n

Pozdravení pokoje: O tuto naději Boží milosti se smíme navzájem podělit a podat si navzájem ruce na znamení odpuštění, bratrství a jednoty Kristova lidu a pozdravit jeden druhého se slovy: Pokoj tobě.

Píseň: 669 Přijď, Spasiteli

Modlitba: Otče, děkujeme ti,
neboť ty jsi náš Bůh.
Nebe a země a všechno, co žije,
ti vděčí za svůj původ.
Tvé světlo osvětlilo svět
a dalo povstat životu;
člověka jsi stvořil podle svého obrazu,
řídil jsi jeho cestu
a vedl jsi ho svým přikázáním.
Slyšel tvé slovo z úst tvých poslů,
nám všem jsi řekl své věčné Slovo:
v Ježíši Kristu, tvém Synu.

V něm máme život.

Jeho Duch lásky je tím Duchem, který nás učí

chválit tebe, našeho Otce,

tobě děkovat,

tebe oslavovat

a tebe vyznávat:

Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů, plná jsou nebesa i země tvé slávy. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně. Hosana na výsostech!

Slova ustanovení: Poslyšte slova ustanovení svaté večeře Páně: „Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb a díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To čiňte na mou památku. Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich je ta nová smlouva v mé krvi. To čiňte, kolikrát koli píti budete, na mou památku. Nebo kolikrát byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujete, dokud nepřijde.“

(1K 11,23-26)

Apoštolské vyznání: Chceme se touto svátostí posilnit ve víře. Nejen sami pro sebe, ale v jednotě církve Kristovy, ve společenství s křesťany všech generací a národů. Vyznejme tedy spolu s nimi slovy Apoštolského vyznání víry:

Sbor: Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontským Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé. Věřím v Ducha svatého, v svatou církev obecnou, svatých obcování, hříchů odpuštění, těla z mrtvých vzkříšení a život věčný.

Amen.

Píseň: Při vysluhování svaté večeře Páně Budeme společně zpívat píseň

308

461

Pozvání: Ježíš Kristus každého z nás zve: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.“ I my se tedy nyní smíme odvážit přistoupit ke stolu, který je pro nás připraven.

Přijímání: Společenství těla Kristova.

Společenství krve Kristovy.

Propouštění:

Ježíš nás ujišťuje: „Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z toho chleba, živ bude na věky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“ J 6,47-51

Ježíš řekl: "Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den." J 6,53n

Ježíš mu odpověděl: "Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

J 14,23

Píseň: 509 Předivný Pán Bůh v skutcích svých

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá. Ef 5,1n

Požehnání: Hospodin Ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen. Nu 6,24-26

Píseň: 485 Král věčný nás požehnej